

en van een trouw dienaar. En zoo gaat het voort met den intocht van het Staat-
sche leger binnen Exeter, om later nog door eene breede, epische schildering
van den bloedigen slag aan de Boyne in top van kracht te stijgen.

Wat in *De Kapitein van de Lijfgarde* voor de Nederlandsche lezers hoofd-
zaak was, de houding en de handelingen van den Kapitein Semeyns in Enge-
land, na de ontmoeting van een zonderling, verwaarloosd en bekoorlijk jong
meisje, door Schimmel Maud genoemd, die eene dochter blijkt te zijn van
Koning James II en zijne bijzit Kate Sedley, later Gravin van Dorchester,
wordt in de „*adaptation*” van Roger Acton belangrijk besnoeid. Het meisje
noemt hij Nelly. „*Maud*” *could not have been the name of a English girl
at this period*” — meent hij. Hij wijkt daarom ook af van Schimmel’s voor-
stelling, die Kate Sedley doet omkomen in den slag bij de Boyne. Hij laat
dit feit weg, „*because she in fact lived many years longer, married a Lord
Portmore, and had two legitimate children.*” Tevens maakte hij eene
wijziging in het verhaal van al wat voorafging aan den slag bij de Boyne,
op historische gronden.

Roger Acton heeft de drie deelen van Schimmel, die te saam een kleine
duizend pagina’s bevatten, ingekrompen tot 349. Hij heeft bovendien het slot
geheel gewijzigd. Schimmel laat den Kapitein Semeyns, volkomen verzoend met
de zijnen, als „meesterknaap van de wildernissen op de Veluwe,” in het oude
Loo, gunsteling van Willem III, in volmaakt gelukkigen staat leven. Roger
Acton vond het beter een geheel ander einde aan het verhaal te maken. Na
den slag bij de Boyne laat hij Koning William III, die gewond is aan den
schouder, rust nemen in eene hoeve. Semeyns, die in ongenade is gevallen,
staat als gewoon soldaat op wacht. Hij bemerkt, dat twee sluipmoordenaars
zich verbergen achter eene hoogte, en zoodra een van hen zijn hoofd vertoont,
dood hij hem met een musketschot, maar wordt zelf doodelijk getroffen door
een pistoolschot van den tweeden sluipmoordenaar. Geertruyd Semeyns vindt
alleen het lijk van den verloren echtgenoot.

Het schijnt zeer te betwijfelen, of de auteur van *De Kapitein van de Lijfgarde*
met deze laatste wijziging ingenomen is. Daarenboven, vele lezers van Acton’s
„*adaptation*” kunnen tegen deze inkrimping en besnoeiing van Schimmel’s
kunstwerk gewichtige bezwaren opperen. Het Engelsche boek kan met een
paar pennestroken worden afgemaakt, en daar de goede, ijverige en zeer
bescheiden Roger Acton, die zelfs zijn naam verzwijgt op het titelblad, zeer
goed verstaat wat in onze taal geschreven wordt, is het te vreezen, dat hij
door een afkeurend oordeel over zijn boek sterk zal worden aangegrepen.

Dit wordt door den steller dezer regels opgemaakt uit een brief, hem
onlangs door Roger Acton toegezonden. Hij verzoekt daarin, dat men in het
oog houde onder welke omstandigheden hij zijne „*adaptation*” heeft geschreven.
De Londensche uitgevers wilden niet hooren van eene trouwe vertaling in
drie deelen. Meer dan één deel mocht het werk niet beslaan. Daarenboven
moest de vertaler zich alleen bezig houden met dat deel van Schimmel’s roman,
dat naar Engeland en Ierland brengt. Op zijn verzoek voer ik hem hier sprekend in: